

Arrest

nr. 286 314 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat L. ZWART en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 september 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 10 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. H. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashayee origine te zijn. U werd geboren in het dorp Shad Khan in het district Khewa van de provincie Nangarhar. U ging tot de 5de graad naar de Afghan Said Jamaludin school. Uw vader en moeder wonen nog steeds in het dorp samen met uw broer en zus.

U diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen met de taliban. Uw vader was werkzaam als politieagent bij de nationale politie in de provincie Kunar. Zijn vijanden, de taliban, kwamen dit te weten. De taliban kwamen naar uw huis toen uw vader niet thuis was. Ze klopten op de deur en vroegen de deur open te doen. Uw moeder ging naar de deur maar wilde niet opendoen. De taliban probeerden jullie deur kapot te maken maar jullie begonnen te roepen om hulp. Het werd plots stil. Anderhalve maand of twee maand later gebeurde dit opnieuw. U was toen niet thuis maar verbleef bij uw oom langs vaderszijde. Uw moeder kwam al wenend naar het huis van uw oom en vertelde dat de taliban opnieuw waren langsgesproken. Uw oom zei u binnen te blijven en regelde daarop uw vertrek uit het land. U verliet Afghanistan en reisde naar Europa. Op 25 september 2019 kwam u in België aan als niet-begeleide minderjarige en de volgende dag heeft u hier een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 30 juni 2021 werd u meerderjarig.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader als politieagent werkte.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een duplicaat van uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument) neer, een certificaat van uw vader, de enveloppe waarmee deze opgestuurd zijn en enkele foto's van uw vader en van uzelf met uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure tot u meerderjarig werd op 30 juni 2021; werd het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2021 afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 30 juni 2021 werd de voogdij van rechtswege beëindigd omdat u meerderjarig werd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Uw problemen zouden ontstaan zijn door het werk van uw vader als politieagent. Het dient gezegd dat u slechts zeer beperkte informatie kan geven over zijn tewerkstelling. Uw vader zou werkzaam geweest zijn

in de provincie Kunar maar waar precies kan u niet zeggen. U weet niet of hij op een basis werkte, of in een stad of ergens anders (CGVS, p. 15, 16, 17). Hij zou steeds zonder verittiging op bezoek naar huis gekomen zijn (CGVS, p. 16). Hij zou zo'n 4.5 jaar geleden een opleiding gevolgd hebben, dat weet u omdat uw moeder u dit heeft verteld (CGVS, p. 21), en u zijn uniform 1 maal heeft gezien op foto. U beschrijft het als een groen uniform (CGVS, p. 16). Echter is het opvallend dat uw moeder u wel vertelde over zijn opleiding maar voor het overige niks anders over uw vaders werkzaamheden vertelde. Ook uw vader vertelde nooit iets over zijn werk (CGVS, p. 21-23). Het CGVS kan aannemen dat u in Afghanistan niet alle details kende over uw vader zijn werk maar aangezien u omwille van de job van uw vader Afghanistan diende te verlaten kan er verwacht worden dat uw ouders u meer informatie gegeven hebben na uw vertrek. U stelde immers nog in contact te zijn met jouw moeder en oom (CGVS, p. 19). Gezien uw vage verklaringen heeft het CGVS ernstige twijfels over het feit dat uw vader, die voordien een eenvoudige landbouwer was, wel degelijk werkzaam was als politieagent.

Bovendien kan u weinig tot niks vertellen over de problemen of de bedreigingen zelf. Zo weet u niet of uw familie eerder problemen kende met de taliban (CGVS, p. 25), of uw vader eerder bedreigd werd of problemen kende met iemand of met de taliban (CGVS, p. 25, 26). Verder kan u niet zeggen wie u eigenlijk vreest. U verklaart dat u de taliban vreest maar eigenlijk weet u dit niet zeker. U denkt dit omdat uw oom vertelde dat de taliban aanwezig zijn in de regio (CGVS, p. 27). Uzelf heeft niet gezien wie er aan uw huis op de deur kwam kloppen, en de taliban, of degenen die aan uw deur kwamen kloppen, hebben zich niet voorgesteld en niks gezegd (CGVS, p. 26). Uw oom vertelde dat het taliban moeten geweest zijn omdat deze actief waren in uw regio (CGVS, p. 27). De taliban (of mogelijke andere vijanden) zouden twee maal naar uw huis gekomen zijn (CGVS, p. 24, 25). Ze klopten op de deur en probeerden binnen te geraken maar hebben verder niks gedaan of gezegd (CGVS, p. 24, 25). Na een tweetal maanden kwamen ze opnieuw maar in tussentijd gebeurde er ook niks (CGVS, p. 28). Men kan aannemen dat mochten de taliban u en uw familie daadwerkelijk viseren ze wel daadkrachtiger zouden optreden en zich bijvoorbeeld al kenbaar zouden maken aan jullie als ze de moeite doen naar jullie woning te komen. U kan bovendien niet zeggen wat er de tweede keer gebeurd is omdat u niet thuis was op dat moment (CGVS, p. 29). Uw moeder heeft het u niet verteld en u heeft het eigenlijk niet gevraagd omdat u bezig was met uw vertrek (CGVS, p. 29). Dit is opvallend. Men kan immers verwachten dat u interesse toont in de zaken die verband houden met uw problemen en de redenen waarom u Afghanistan en uw familie hebt moeten verlaten. Hoewel het CGVS kan aannemen dat u dit op het moment zelf niet heeft gevraagd, had u na uw vertrek en sinds uw aankomst in België nog voldoende de kans om duidelijkheid te krijgen en te informeren naar uw problemen. Het gegeven dat dit blijkbaar niet is gebeurd zet de geloofwaardigheid van deze aangehaalde problemen verder op de helling.

Bovendien is het ook niet duidelijk wat u juist zou moeten vrezen. U werd nooit persoonlijk bedreigd en ook niet door anderen aangesproken (CGVS, p. 25). Uit uw verklaringen valt er geen concrete persoonlijke bedreiging af te leiden. U weet niet goed waarom u binnen diende te blijven of af en toe bij uw ooms diende te gaan logeren. U stelt louter "dat het onveilig was in de regio" (CGVS, p. 28). U stelt verder dat uw leven in gevaar is omdat u de oudste zoon van uw vader bent en "ze u daarom in zijn plaats zullen arresteren" (CGVS, p. 29). Echter is er nooit iets gebeurd of werd er geen enkele actie tegen u ondernomen. Evenmin werd er gezegd dat men u wilde hebben. Bij dit alles is het bovendien zeer opvallend dat u en uw familie gevisieerd zouden zijn door de taliban, zoals u stelt, maar uw vader blijven werken is als politieagent na uw vertrek (CGVS, p. 23).

Daarnaast kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Na uw vertrek zouden "ze" nog eenmaal naar uw huis gekomen zijn maar meer kan u er niet over vertellen (CGVS, p. 26). De taliban zouden nog in de buurt rondgelopen hebben maar meer zou er niet gebeurd zijn, en mogelijk zijn ze zelf in de buurt gepasseerd voor een andere kwestie, zo geeft u aan (CGVS, p. 31). Uw oom zou u alleen gezegd hebben dat u aan uzelf diende te denken en zich geen zorgen diende te maken (CGVS, p. 31). Dat uw familie bepaalde informatie zou achterhouden voor u om u niet ongerust te maken en dat ze u niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van de taliban kan niet worden aangenomen (CGVS, p. 31). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en eventueel documenten te verzamelen die zijn asielrelaas ondersteunen. Dat uw familie u uit bezorgdheid niet zou inlichten over verdere ontwikkelingen of problemen, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 28). Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de Taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft. Het feit dat u een minderjarige was op het moment van uw persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 14 januari 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Het certificaat van de politie dat u neerlegt dateert van 3/3/1393 (omgezet naar de westerse kalender 24 mei 2015), toont geenszins aan dat uw vader problemen kende als politieagent en toont evenmin aan tot wanneer uw vader werkzaam zou geweest zijn bij de politie. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende functie bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Over de foto's die u neerlegt van uw vader in uniform kan u zelf niks vertellen (CGVS, p. 23). Echter van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming mag men verwachten dat deze persoon weet wat er juist wordt neergelegd. Met de foto van uzelf met uw vader kan niet de verklaarde familiale band worden aangetoond. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>) en de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2021/>) in rekening genomen.

UNHCR benadrukt in haar richtlijn dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Verzoeken om internationale bescherming van Afghanen dienen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wees er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtten de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelden de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerden ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zetten de taliban hun opmars verder, namen ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtten de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI

[Report Afghanistan Security situation.pdf](#), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting voert verzoeker het volgende aan “(m)et betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing”:

“Aangezien er zich geen enkele tegenstrijdigheid bevindt in het asielrelaas van de heer Y. (...).

Dat tegenpartij hem enkel verwijdt dat hij weinig weet over het werk van zijn vader en over de bedreigingen;

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat zijn vader politieagent was;

Dat dit een gevaarlijk job is met name omdat zijn vader zodoende voor de regering werkte;

Dat het volkomen normaal is dat de vader van verzoeker zijn zoon niet op de hoogte heeft gehouden m.b.t. zijn werk;

Dat men in Afghanistan altijd probeert te verbergen dat men voor de overheid werkt;

Dat het logisch is dat een vader deze informatie niet deelt met zijn kinderen, dat de risico dat de kinderen deze informatie aan iemand mee zouden delen te groot is;

Aangezien tegenpartij onderstreept dat verzoeker weinig tot niets kan vertellen over de bedreigingen;

Dat verzoeker tijdens het interview de waarheid vertelt en heeft dus ook meegegeven heeft dat hij sommige feiten niet zelf heeft meegemaakt zodat hij daar weinig informatie over kan geven;

Dat verzoeker nooit verbaal door de Taliban bedreigd werd maar, omdat hij de oudste zoon van zijn vader is, toch gewaar zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat familieleden van mannen die voor de regering gewerkt hebben in gevaar zijn;

*Dat het past verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen;
Aangezien de heer Y. (...) ook een lange période in België geleefd heeft waardoor hij als "ongelovige"
beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat zijn leven
hierdoor in gewaar zal zijn;*

Dat tegenpartij dit niet kan betwisten;

*Dat de Koran, die letterlijke gevolgd wordt door de Taliban, expliciet onderstreept in Soera 8 dat :
"(...)" (<https://www.bijbelhoek.nl/koran/8:12>)*

*Dat verzoeker duidelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus nu zijn leven in gewaar zou zijn
in geval van terugkeer naar Afghanistan;*

Dat men hem het voordeel van de twijfel moet gunnen.

*Overwegende dat de UN High Commissioner for Refugees op 6 augustus 2013 een verslag heeft
uitgegeven getiteld: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of
asylum-seekers from Afghanistan waarin staat dat: "(...)". (UN High Commissioner for Refugees
(UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-
Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, available at: [http://www.refworld.org/
docid/51ffdca34.html](http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html) [accessed 11 October 2015])*

Vrije vertaling:

*Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus is het niet vereist dat het individu persoonlijk gekend
is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten.*

Dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan;

*Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker,
past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer
bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als critérium voor het onderzoek van de
beschermingsvraag weerhoudt.*

*Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk
verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte
incoherenties weg te nemen « (...) »*

*(vrije vertaling : « (...) » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009
en RVV n° 16.891 dd. 2 Oktober 2008).*

*Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde
omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde
de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.*

Inderdaad, « (...) »

(vrije vertaling : « (...) ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

*In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en
de evaluatie van de nood aan bescherming : « (...) ».*

(vrije vertaling : « (...) » (RVV, n°891 dd. 2 Oktober 2008).

*Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot
de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972
dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd
eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het
objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde
aspecten in zijn aanvraag)."*

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming laat verzoeker het volgende gelden:

*"Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het
statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire
bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en
vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn
land van herkomst.*

Dat Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

"(...)"

*Aangezien tegenpartij van oordeel is dat verzoeker terug zou kunnen keren naar Shad Khan, provincie
Nangarhaar terwijl de situatie in Afghanistan bijzonder precair is.*

*De recente verandering in de situatie in Afghanistan doet een gegronde vrees voor vervolging en een
reële risico voor ernstige schade voor Afgaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 VW. Minstens
loopt de verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 VW.*

*Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime
schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog
voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.*

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.¹

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.² De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

"(...)"³

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende zelf al op 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

"(...)"⁴

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.⁵

« (...) »⁶

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

« (...) »⁷

De UNHCR verduidelijkt verder dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

« (...) »⁸

Bovendien wijst het UNHCR erop dat de huidige situatie een gewijzigde omstandigheid kan vormen voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, die moet kunnen leiden tot een nieuw beschermingsverzoek.

« (...) »⁹

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.¹⁰

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

"(...)"¹¹

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind:

"(...)"¹²

Slechts enkele dagen nadat beloftes werden gedaan, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

"(...)"¹³

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten.¹⁴ Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.¹⁵ Ook alle repatriëringsvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.¹⁶ Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuaties van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.¹⁷

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.¹⁸

Het volgend verzoek van de verzoeker is dan ook gegrond.

Dat de situatie in Afghanistan en Provincie Nangarhaar met de dag verslechterd en de heer Y. (...) van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Aangezien FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 28.03.2022 op haar internet pagina aangeeft:

"(...) » (FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 14.07.2021 https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan.)

FOD Buitenlandse onderstreept ook dat:

"(...)"

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer Y. (...) onmogelijk is om daar te leven."

In uiterst ondergeschikte orde meent verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat de situatie in Afghanistan verontrustend is en aanvullende onderzoeksmaatregelen nodig zijn.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022.

2.2.3. Bij een op 17 februari 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een attest van een consultant van ASAP (stuk 1) en een attest van DASPA ('Dispositif d'accueil et de scolarisation des élèves primo-arrivants et assimilés') (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid" en het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke

beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en het feit dat hij een minderjarige was op het moment van zijn persoonlijk onderhoud hieraan geen afbreuk doet, nu ook van een minderjarige kan worden verwacht dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen, omdat (B) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (C) de documenten die hij neerlegt deze vaststelling niet kunnen ombuigen en omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen doden omwille van het werk van zijn vader als politieagent.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn, nu (i) hij slechts zeer beperkte informatie

kan geven over de tewerkstelling van zijn vader, (ii) hij weinig tot niets kan vertellen over de problemen of de bedreigingen zelf, (iii) het ook niet duidelijk is wat hij juist zou moeten vrezen en (iv) hij ook niet kan vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd, omdat (B) het feit dat hij een minderjarige was op het moment van zijn persoonlijk onderhoud geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, omdat (C) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming en omdat (D) de documenten die hij neerlegt deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt uitvoerig toegelicht:

“De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Uw problemen zouden ontstaan zijn door het werk van uw vader als politieagent. Het dient gezegd dat u slechts zeer beperkte informatie kan geven over zijn tewerkstelling. Uw vader zou werkzaam geweest zijn in de provincie Kunar maar waar precies kan u niet zeggen. U weet niet of hij op een basis werkte, of in een stad of ergens anders (CGVS, p. 15, 16, 17). Hij zou steeds zonder verittiging op bezoek naar huis gekomen zijn (CGVS, p. 16). Hij zou zo'n 4.5 jaar geleden een opleiding gevolgd hebben, dat weet u omdat uw moeder u dit heeft verteld (CGVS, p. 21), en u zijn uniform 1 maal heeft gezien op foto. U beschrijft het als een groen uniform (CGVS, p. 16). Echter is het opvallend dat uw moeder u wel vertelde over zijn opleiding maar voor het overige niks anders over uw vaders werkzaamheden vertelde. Ook uw vader vertelde nooit iets over zijn werk (CGVS, p. 21-23). Het CGVS kan aannemen dat u in Afghanistan niet alle details kende over uw vader zijn werk maar aangezien u omwille van de job van uw vader Afghanistan diende te verlaten kan er verwacht worden dat uw ouders u meer informatie gegeven hebben na uw vertrek. U stelde immers nog in contact te zijn met jouw moeder en oom (CGVS, p. 19). Gezien uw vage verklaringen heeft het CGVS ernstige twijfels over het feit dat uw vader, die voordien een eenvoudige landbouwer was, wel degelijk werkzaam was als politieagent.

Bovendien kan u weinig tot niks vertellen over de problemen of de bedreigingen zelf. Zo weet u niet of uw familie eerder problemen kende met de taliban (CGVS, p. 25), of uw vader eerder bedreigd werd of problemen kende met iemand of met de taliban (CGVS, p. 25, 26). Verder kan u niet zeggen wie u eigenlijk vreest. U verklaart dat u de taliban vreest maar eigenlijk weet u dit niet zeker. U denkt dit omdat uw oom vertelde dat de taliban aanwezig zijn in de regio (CGVS, p. 27). Uzelf heeft niet gezien wie er aan uw huis op de deur kwam kloppen, en de taliban, of degenen die aan uw deur kwamen kloppen, hebben zich niet voorgesteld en niks gezegd (CGVS, p. 26). Uw oom vertelde dat het taliban moeten geweest zijn omdat deze actief waren in uw regio (CGVS, p. 27). De taliban (of mogelijke andere vijanden) zouden twee maal naar uw huis gekomen zijn (CGVS, p. 24, 25). Ze klopten op de deur en probeerden binnen te geraken maar hebben verder niks gedaan of gezegd (CGVS, p. 24, 25). Na een tweetal maanden kwamen ze opnieuw maar in tussentijd gebeurde er ook niks (CGVS, p. 28). Men kan aannemen dat mochten de taliban u en uw familie daadwerkelijk viseren ze wel daadkrachtiger zouden optreden en zich bijvoorbeeld al kenbaar zouden maken aan jullie als ze de moeite doen naar jullie woning te komen. U kan bovendien niet zeggen wat er de tweede keer gebeurd is omdat u niet thuis was op dat moment (CGVS, p. 29). Uw moeder heeft het u niet verteld en u heeft het eigenlijk niet gevraagd omdat u bezig was met uw vertrek (CGVS, p. 29). Dit is opvallend. Men kan immers verwachten dat u interesse toont in de zaken die verband houden met uw problemen en de redenen waarom u Afghanistan en uw familie hebt moeten verlaten. Hoewel het CGVS kan aannemen dat u dit op het moment zelf niet heeft gevraagd, had u na uw vertrek en sinds uw aankomst in België nog voldoende de kans om duidelijkheid te krijgen en te informeren naar uw problemen. Het gegeven dat dit blijkbaar niet is gebeurd zet de geloofwaardigheid van deze aangehaalde problemen verder op de helling.

Bovendien is het ook niet duidelijk wat u juist zou moeten vrezen. U werd nooit persoonlijk bedreigd en ook niet door anderen aangesproken (CGVS, p. 25). Uit uw verklaringen valt er geen concrete persoonlijke bedreiging af te leiden. U weet niet goed waarom u binnen diende te blijven of af en toe bij uw ooms diende te gaan logeren. U stelt louter “dat het onveilig was in de regio” (CGVS, p. 28). U stelt verder dat uw leven in gevaar is omdat u de oudste zoon van uw vader bent en “ze u daarom in zijn plaats zullen arresteren” (CGVS, p. 29). Echter is er nooit iets gebeurd of werd er geen enkele actie tegen u ondernomen. Evenmin werd er gezegd dat men u wilde hebben. Bij dit alles is het bovendien zeer opvallend dat u en uw familie gevisereerd zouden zijn door de taliban, zoals u stelt, maar uw vader blijven werken is als politieagent na uw vertrek (CGVS, p. 23).

Daarnaast kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Na uw vertrek zouden “ze” nog eenmaal naar uw huis gekomen zijn maar meer kan u er niet over vertellen (CGVS, p. 26). De taliban zouden nog in de buurt rondgelopen hebben maar meer zou er niet gebeurd zijn, en mogelijk zijn ze zelf in de buurt gepasseerd voor een andere kwestie, zo geeft u aan (CGVS, p. 31). Uw oom zou u alleen gezegd hebben dat u aan uzelf diende te denken en zich geen zorgen diende te maken (CGVS, p. 31). Dat uw familie bepaalde informatie zou achterhouden voor u om u niet ongerust te maken en dat ze u niet

op de hoogte brengen van eventuele andere acties van de taliban kan niet worden aangenomen (CGVS, p. 31). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en eventueel documenten te verzamelen die zijn asielrelaas ondersteunen. Dat uw familie u uit bezorgdheid niet zou inlichten over verdere ontwikkelingen of problemen, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 28). Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft. Het feit dat u een minderjarige was op het moment van uw persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 14 januari 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Het certificaat van de politie dat u neerlegt dateert van 3/3/1393 (omgezet naar de westerse kalender 24 mei 2015), toont geenszins aan dat uw vader problemen kende als politieagent en toont evenmin aan tot wanneer uw vader werkzaam zou geweest zijn bij de politie. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende functie bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Over de foto's die u neerlegt van uw vader in uniform kan u zelf niks vertellen (CGVS, p. 23). Echter van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming mag men verwachten dat deze persoon weet wat er juist wordt neergelegd. Met de foto van uzelf met uw vader kan niet de verklaarde familiale band worden aangetoond. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich te beperken tot (i) het louter minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing waar hij betoogt dat er zich geen enkele tegenstrijdigheid in zijn asielrelaas bevindt en dat de commissaris-generaal hem enkel verwijt dat hij weinig weet over het werk van zijn vader en de bedreigingen, tot (ii) het vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader door louter te benadrukken dat zijn vader politieagent was en dat dit een gevaarlijke job is zodat het volkomen normaal is dat zijn vader hem niet op de hoogte heeft gehouden met betrekking tot zijn werk, tot (iii) het vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de problemen of de bedreigingen zelf waar hij stelt dat hij sommige feiten niet zelf heeft meegemaakt, tot (iv) het poneren van loutere beweringen waar hij betoogt dat men in Afghanistan altijd probeert te verbergen dat men voor de overheid werkt en dat het logisch is dat een vader deze informatie niet deelt met zijn kinderen wegens het risico dat de kinderen deze informatie aan iemand zouden meedelen, en waar hij betoogt dat familieleden van mannen die voor de regering gewerkt hebben in gevaar zijn, (v) tot een loutere negatie van de motieven van de bestreden beslissing waar hij stelt dat hij tijdens het interview de waarheid heeft verteld, tot (vi) het louter herhalen van de verklaringen die hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd waar hij stelt dat hij nooit verbaal door de taliban werd bedreigd, maar dat hij toch gevaar zou lopen in geval van een terugkeer naar Afghanistan omdat hij de oudste zoon van zijn vader

is, tot (vii) het louter stellen dat het past om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en tot (viii) het louter opmerken dat hij in januari 2021, dus voor de val van de vorige regering, werd gehoord door het CGVS, zonder evenwel ook maar één van de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen *in concreto* te weerleggen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voorgaande motieven volstaan om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de job van zijn vader als politieagent.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het gegeven dat hij een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban als “ongelovige” zal worden beschouwd en zijn leven in gevaar zal zijn.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker, wat betreft zijn vrees om als “*ongelovige*” te worden beschouwd, in zijn aanvullende nota aanvoert dat hij in januari 2021, dus voor de val van de vorige regering, werd gehoord door het CGVS, wordt er op gewezen dat hij dit middel niet in het verzoekschrift heeft ontwikkeld en tevens nalaat aan te tonen dat hij dit middel niet kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Het in de aanvullende nota nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Ten overvloede wijst de Raad nog op de reeds hoger geciteerde, pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband:

“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 14 januari 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.” De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen over deze vrees om als “*ongelovige*” te worden beschouwd kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen inzake deze vrees.

Zo benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij ook een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban als “*ongelovige*” zal worden beschouwd en zijn leven in gevaar zal zijn. In zijn aanvullende nota wijst hij erop dat hij sinds september 2019 in België woont. De Raad stelt echter vast dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker drie en een half jaar in België woont, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker er verder op dat hij perfect Frans spreekt en dat hij ook de Nederlandse taal wenst te leren. Deze elementen kunnen echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk *Pashtou*.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een attest van een consultant van ASAP (stuk 1). Hierin stelt de consultant dat verzoeker sinds 23 september 2022 onder ASAP tewerkgesteld is als lader/losser voor het bedrijf Mainfreight en dat verzoeker een zeer goede uitzendkracht is waarop gerekend kan worden en die steeds zijn afspraken nakomt en steeds aanwezig is op het werk. De consultant haalt verder aan dat verzoeker zich zeer vlot in het Engels en het Frans verhelpt, dat hij ook een beetje Nederlands kan spreken en dat hij vanaf januari 2023 zal starten met een opleiding om zijn Nederlands bij te schaven. Verder wordt nog vermeld dat verzoeker een zeer gemotiveerde en plichtsbewuste jongeman is en dat in naam van zowel ASAP als Mainfreight gesteld mag worden dat indien verzoeker zijn werkhouding zo blijft zoals het altijd geweest is, hij kans zal maken op een contract bij Mainfreight. Deze elementen hebben betrekking op verzoekers functioneren in België, maar kunnen echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota ook een attest van DASPA (stuk 2). Hij licht in zijn aanvullende nota toe dat hij, voor hij begon te werken, de DASPA-cursus heeft gevolgd. Dat verzoeker deze cursus heeft gevolgd, toont evenzeer aan dat hij inspanningen levert om zich aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan evenmin volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Ondanks het feit dat verzoeker op ongeveer vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds 30 juni 2021 meerderjarig is (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 4), heeft in Afghanistan tot de vijfde graad school gelopen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) en spreekt *Pashtou* en *Pashayi* (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaarde verder dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 19) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar de Nansen Note: "*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*" van 18 oktober 2022 en naar het artikel "*Eerste openbare executie sinds taliban opnieuw aan de macht zijn in Afghanistan*" van VRT NWS van 7 december 2022, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Te dezen blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit de nota van Nansen en het artikel van VRT NWS, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar drie en een half jaar in België is, een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er tot de vijfde graad school heeft gelopen en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de job van zijn vader als politieagent niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik

wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN